Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 2. | 10 Øre pr. Nr. | Juli 1918. | 1,25 Øre aarlig. | 1. Aargang.

Det er sandt.

—*—

De magthavende i Europa er anklaget for at have drevet de forskellige Landes Befolkninger ud til Mord, ud i en uudholdelig Nødstilstand.

Hvem vil benægte Sandheden i dette?

Men paa den anden Side har der indenfor Befolkningen hævet sig Røster, der har anklaget den samlede Befolkning, specielt Arbejderne, for at have været medhjælpende til at skabe Krigen.

Ja, hvem vover egentlig at sige: det er ikke sandt?

Om de forskellige Landes Befolkning havde været gennemtrængte af Kærlighed til Fred, og Had til Mord og Krig, saa havde ingenting været mere enkel, end at de havde sagt Nej i det afgørende Øjeblik og værnet sig selv og Kulturen ved at nægte at gaa i Krig.

De egentlige „Haandens Arbejdere“ havde Anledning til at stoppe al Produktion af Krigsmateriel, enten paa Raavarernes Omraade, eller ogsaa ved Færdigfabrikationen.

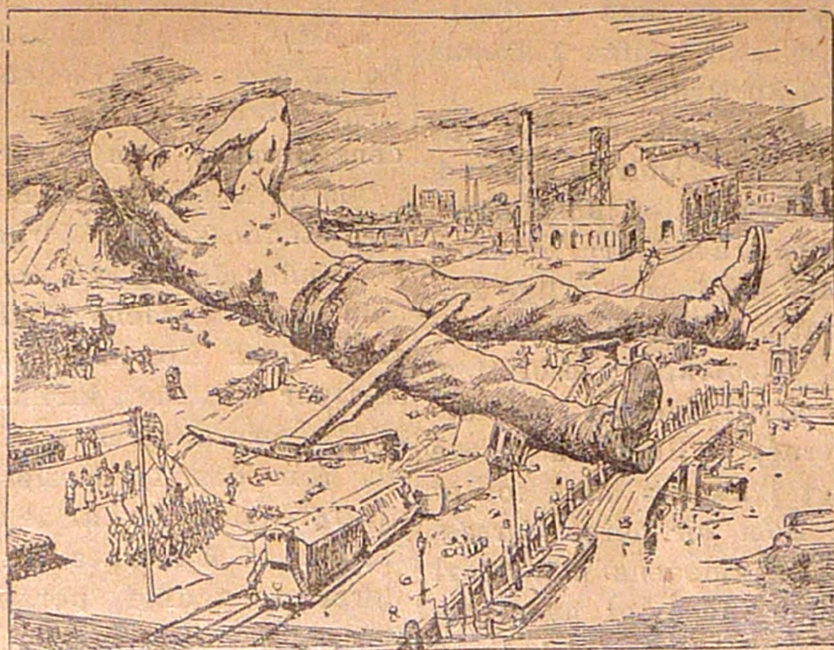
Jernbanernes Arbejdere kunde have undladt at transportere Tropper, og sammen med Transportarbejderne forhindret Transporten af nødvendige Krigsmaterialer og Livsfornødenheder.

Men allerede paa et tidligere Stadium kunde Arbejderne have brugt sin stærke Magt. Om man blot havde haft Forstaaelse af, at man ikke skal udføre Arbejde, som man anser for at være absolut forkasteligt og skadeligt.

Saaledes i Tilfælde af Krigsfare:

Hvad er vigtigst, at holde de med Arbejdskøberne indgaaede Slavekontrakter, og derved medvirke til, at Millioner af Mennesker dræbes gennem Krig, eller bryde dem og dermed gøre en Indsats for at forhindre de forbryderiske og vanvittige Planer?

Arbejderkæmpen hviler sig.

„Dril ikke dette Folk, som blot behøver at lægge Armene overkors for at bringe hele Maskineriet til at standse.“

Af en Tale af den glimrende Revolutionstaler *Mirabeau* 1789.

Typograferne f. Eks., som sætter og trykker Ophidsningsartiklerne, hvormed man opammer Krigsstemningen og jager Fornuften ud af Hovedet paa Folk. Skulde man ikke kunne tænke sig, at ligesom man nu anser det for den værste Skamplet at arbejde som Strejkebryder, som Lakaj for en Kapitalist, der ikke vil betale ordentlig, at man, naar det gælder det endnu vigtigere Spørgsmaal om Arbejderklassens Ve og Vel, dens Nedslaaen gennem Krig, skulde man ikke kunne tænke sig, at en intensiv trofast Agitation, internationalt gennemført, skulde kunne faa en Arbejdsnægtelse frem paa dette Omraade, der endda er tusind Gange vigtigere, end at faa fem Øre mere i Timen!

Vi maa huske paa, at alle de kapitalistiske Produktionsvirksomheder drives med betalte Folk, der ikke arbejder af Interesse for Sagen, men fordi de skal leve, der faktisk alle nærer et mere eller mindre stærkt Had til det System, hvorunder de tvinges til at arbejde.

Skulde det da være umuligt, da man, som her, kunde appellere til deres egen Interesse, til deres Følelser for Livets Opretholdelse, at faa Arbejderne til at indse at det er bedre paa et tidligere Stadium, at tage en vel gennemført Generalstrejke med dens Afknapninger og gennem Produktionsstandsningen medfølgende eventuelle Lidelser, end at blive kastet ud i vanvittigt Myrderi i en for dem aldeles fremmed Interesse, og desuden maaske selv blive lemlæstet eller myrdet!

Og det værste er: denne Løsning paa Maaden at bekæmpe Krigen, tilhører ikke Drømmernes Verden! Nej! Om Agitationen blandt Arbejderne i de sidste Aar var drevet lige saa intensivt for at naa dette, som den er drevet for at faa programsvigtende Kejsersocialister ind i Rigdagen, saa havde den i 1914 kunnet være en Virkelighed.

Men vi glemmer, at en saadan Agitation ikke havde givet de i Arbejderbevægelsen indvandrede Borgerelementer nogen Chancer til at krybe op i Statens højere Embeds- og Ministerstole. Men maaske ind i Fængselcellernes mørke Hul.

Bebel og den ældre Liebknecht fik en Gang, Aar 1871, paa den Maade Belønning for at de vilde rejse Kampen mod Krigen.

Men det er ikke desto mindre sandt: Arbejderne og kun Arbejderne, kan forhindre en Krigsforbrydelse, der er planlagt af de kapitalistiske Blodsugere og expansionslystne Statsmænd.

Naar Kæmpen hviler sig, er de kapitalistiske Statsfunktioner fuldstændig bragt til Hvile.

Kammerat, vil du ikke være med at gøre en Indsats, saa at enhver Arbejder faar dette klart for sig. Bliv en Agitator for Generalstrejkstanken, ikke alene mod Krigen, men ogsaa som Middel til at tvinge hele det katalistiske System i Knæ. I samme Øjeblik Arbejderne nægter at arbejde for Profitsystemet, for Udsugning, i samme Øjeblik ophører Kapitalisternes Mulighed at profitere paa Arbejderne.

Er ikke dette en selvlysende Sandhed!?

E. M.

Syndikalisme og Anarkisme.

—*—

Syndikalismen opstod i Frankrig i Midten af 90erne i forrige Aarhundrede. En af Frankrigs anarkistiske Bevægelser fra Kommunens Dage, først genopstaaet i 80erne havde fuldført en af sine Stormperioder.

Det var den idealistiske Drøm, som den Gang fængslede Sindene, men som bristede i disse Aar; det var Troen paa, at Anarkismen skulde komme til at triumfere gennem det individuelle Martyrium, gennem enkelte Personers heroiske og opofrende Kamp kunde virkeliggøre sit Maal.

Det var den optimistiske Overvurdering, der varede en fem-seks Aar, en Bevægelsesperiode, der markeredes af Datidens mest revolutionære Mænd.

1895, just paa den Tid, hvor Syndikalismen fremkom, gik det som et Raab gennem det franske Folk: Individuel Heroisme alene styrter ikke Verden. Den individuelle Heroisme mister enhver dybere Betydning, hvis den ikke støttes af en allerede nogenlunde aandeligt udviklet Masseminoritet, der er fast sammenknyttet i Følelsen for samme idealistiske Stræben for det fælles Maal.

Selv om ovennævnte Individualstræben fandt Genlyd i det franske Folks letbevægelige Temperament, saa var den anarkistiske Bevægelse hverken i organisatorisk eller anden Henseende tilstrækkelig stærk og enig til at kunne udnytte de terroristiske Handlinger. Derfor gjorde den ingen Fremskridt, tværtimod. Men det var ikke alene den anarkistiske Bevægelse, der led under slige Forhold, der fandtes ogsaa en anden Bevægelse, for hvilken det gik paa samme Maade, omend af andre Aarsager. Det var den franske Fagforeningsbevægelse. Sønderslidt gennem Socialdemokratiets politiske Magtbegær, kastet hid og did imellem de forskellige Partier, der fremfor alt stræbte efter at skaffe sig et proletarisk Støttepunkt i Fagforeningerne for sin politiske Aktion, udgjorde disse franske Fagforeninger et jammerligt Skue.

Her var det, at vore Kammerater, udgaaet fra en proudhonistisk-anarkistisk Idé, samt Idéen fra den bakunistiske Jurafederation af Internationale, satte hele sin Kraft ind paa at redde Fagforeningerne. Det var Anarkisterne, der indtraadte i Fagforeningerne med det Fortsæt at rive disse fra de politiske Partier, stille dem paa et økonomisk Basis, som kæmpende Organisationer og gøre dem til Midler i Socialismens og Anarkismens økonomiske og sociale Kamp. Og i mere end een Henseende har dette lykkedes. Anarkismen grundlagde en Bevægelse, i hvilken den omsatte sine Idéer og Læresætninger i praktisk Kamp og sin Handling i organisatorisk Virksomhed.

Aarene 1899—1901 bragte os det franske Socialdemokratis moralske Sammenstyrtning. Millerand-Eksperimentet havde fremkaldt det samme. Dette gjorde, at Massen vendte sig bort fra Socialdemokratiet og traadte i Forbindelse med den syndikalistiske Bevægelse. Dog ikke uden at stille Betingelser, om ikke direkte saa indirekte, disse kulminerede i den bekendte Neutralitetsresolution i Armiens 1906.

Nu maa man ikke tro, at denne Neutralitetsresolution: — Jeg er alene og mig selv nok! — indleveredes af Griffuelhes, fordi han virkelig var af den Mening, at den syndikalistiske Bevægelse alene var tilstrækkelig til at løse Verdens- og Kulturproblemer. Det skete i det hele taget slet ikke af Teori, men som altid i slige Tilfælde, af praktiske Grunde.

Den Bevægelse, der nu var naaet op til hundrede tusind, kunde maaske atter indspindes i Partipolitikernes Garn, og som Værn mod saadanne farlige Anslag maatte Griffuelhes indlevere sin Neutralitetsresolution, dels for at tilbageslaa Socialdemokraterne, hvilket da ogsaa tilfældigt lykkedes, dels for at slaa en Bom for deres Forsøg, og til sidst, medens han klart nok kunde indse, at hvorledes saa en Resolutions Ordindhold maatte være, i hver Kampbevægelse, der strængt holder sig paa det økonomiske Omraade, og er inspireret af anarkistiske Tendenser, kan de kæmpende Avanttropper ene og alene blive anarkistiske.

Man kan umuligt være kommunistisk Anarkist uden ogsaa at være ivrig Syndikalist; derimod kan man meget godt være Syndikalist, uden at tilstræbe noget som helst andet eller længere borteliggende Maal end „det daglige Brød". Saa uundværligt og nødvendigt dette er, saa er det dog ikke alt. Vi maa endda som Anarkister føre denne universelle Verdensanskuelse frem til Sejr. Den byder os fuldstændig konkret Frihed. Frihed er ogsaa altid Brød, men derimod er Brød ikke altid Frihed. Paa Grund heraf er vi fremfor alt saadanne Anarkister, der hævder, at Syndikalismen blot er Anarkismens økonomiske Udtryk, der ikke lader Syndikalismen tage Overhaand over Anarkismen, hvilket er en fordærvelig og skæbnesvanger Fejltagelse.

I Egenskab af Anarkister propaganderer vi for Syndikalismen, ikke fordi det er det eneste Middel, men fordi den er det bedste af Anarkismens Midler og Metoder, der kan blive en Vej for Menneskeligheden frem til social Herreløshed og en Piedestal for den anarkistiske Lære. Dem der ønsker nærmere Kendskab til foreliggende Spørgsmaal, henvises til den paa svensk udkomne Pjece af Pierre Ramus: „Syndikalisme og Anarkisme", der forhaabentlig i nær Fremtid vil udkomme paa dansk.

S. L. A.

Ned med Militarismen!

—*—

Militarismen, Menneskehedens Forbandelse og Frihedens Dødsfjende, troner endnu som Verdens Hersker. Den fejrer Orgier i Død og Lemlæstelse, Bakkanaler i Menneskeblod. Verden stønner under dens Tryk. Sult, Sygdom og al Verdens Rædsel følger i dens Kølvand. Den nedtramper Individet, knækker Friheden, brutaliserer Folkeslagene. Som den følelsesløseste af alt, røres den ikke af de døendes Rallen, af Enkernes Taarer, af Børnenes stadige Spørgen efter Far.

Og det kaldes Forbrydelse, skal straffes, at angribe, at underminere Militarismen.

Militaristerne derimod, og deres Forsvarere, bliver Samfundets Spidser, bliver dekorerede, bliver overdænget med denne Verdens Magt og Ære.

Er Verden da afsindig? Er Folkeslagene grebet af en aandelig Pest, en Sygdom, som kan give sig saa forfærdelige Udslag.

Er Mennesket da ikke Skabningens Herre, det ypperste af alt levende paa Jorden?

Er det ikke muligt for Menneskeheden at rejse sig af sin Fornedrelse, at afkaste Militarismens jernpiggede Aag, for at sætte Menneskeværd og Menneskelykke i Højsædet?

Saa sandt, som Militarismen er et Menneskeværk, saa sandt kan Mennesket igen afskaffe den.

Som Militarisme bliver opretholdt for den kapitalistiske Klasses Skyld, til Varetagelse af denne Klasses Interesser, saaledes bliver det kun Arbejderklassen, hvis Interesser er diametralt modsatte, der kan afskaffe Militarismen.

Vi alle, som lider under det nuværende System, hvor Retten sidder i Spydstagen, hvor den, der arbejder, intet ejer, og dem, der ejer, ikke arbejder, hvor det enkelte Individ knuges og knægtes, vi alle, som lider, maa ikke lide i Taushed.

Vi har en Pligt til at bekæmpe dette System.

Vi har først og fremmest Pligt til at bekæmpe Militarismen, som er Skjoldet, Værget for dette System, og som ogsaa i Fremtiden vil værne enhver Voldsinstitution, der opkaster sig til Herre over større eller mindre Dele af Folkeslagene.

Militarismen er Arbejderklassens værste Svøbe, Kapitalens Afgud, Frihedens og Revolutionens Dødsfjende.

Der er forskellige Maader at bekæmpe Militarismen paa.

En Del af Verdens „store" Mænd har under Verdenskrigen offentlig udtalt, at Krigens Maal var den tyske Militarismes Ødelæggelse, og fremstiller det saaledes, at naar dette er naaet, er Tusindsaarsriget nær, er Vejen aaben til Verdens Frigørelse og Menneskets Lykke.

Stakkels Daarer, der fæster Lid til dette.

Sølle Frihedskæmpere, der vil knuse Tysklands Militarisme, men vil lade den blomstre i eget Land.

Og Skam faa den Arbejderklasse, der ikke er en Fjende til al Militarisme, der ikke vil sætte alt ind paa at bekæmpe den.

Som Militarismen er Statens Opretholder, staar og falder med den, saaledes er enhver Antimilitarisme kun ægte, naar den angriber Militarismen, samtidig med den kapitalistiske Stat, og enhver Stat overhovedet.

Militarismen kan kun afskaffes ved den sociale Revolution, som omstyrter Staten. Derfor er en kraftig antimilitaristisk Bevægelse en udmærket revolutionær Agitation, som man selvfølgelig maa vente bliver bekæmpet med alle mulige Midler af Staten, bliver beløjet af Borgerpressen og snigløbet af Politikerne.

Men Arbejderne føler instinktmæssig, at den antimilitaristiske Agitation har Bud til dem, har ogsaa paa mange Maader støttet denne Bevægelse og begejstret hilst dens Talsmænd.

Vi maa aldrig lade denne Bevægelse stagnere. Det er en Livsbetingelse for enhver virkelig revolutionær Arbejderbevægelse, at Antimilitarismen ikke bliver forsømt. Der er et Raab, som vi stadig skal lade lyde for Arbejderne og det er:

Ned med Militarismen!

—z—

Front mod Statsidéen og Statssocialisme.

—✶—

De borgerlige Elementer i Arbejderbevægelsen, repræsenteret af rene Borgertyper som Borgbjerg og forhenværende Arbejdere som Stauning, har forsøgt at fremstille som en selvfølgelig Sag, at Socialismens Maal er Statssocialismen. De stoler paa deres erhvervede Autoritet blandt Arbejderne, og mener, at ingen kan afsløre det Falsum, de begaar. I denne deres Stræben har de faaet en god Hjælp af den udvandede Radikalisme, som kaldes Liberalismen og som har til Maal at bibeholde Udplyndringen af Arbejderklassen samt gennem Love og Forordninger mildne denne Udbytning.

Men de socialistiske Idéer har ingenting tilfælles med Statens tyranniske Væsen og frihedskvælende Institutioner. Staten er Slaveriets Kilde og Voldets Planteskole.

Den, som vil gøre sig den Ulejlighed at danne sig en uhildet Mening i denne for Arbejderklassen saa vigtige Sag, anbefale vi uden Betænkning at anskaffe I. I. Ipsens udmærkede Pjece: „Socialdemokraterne er Antisocialister" og med Eftertanke gennemlæse den.

Socialismen har ikke Brug for Stemmemaskiner, som trækkes op hvert fjerde Aar, og som lader andre tænke og handle for sig; men for Mennesker, som véd, hvad de vil, og som vover at bryde med det gamle.

Bort fra al Leflen med Statssocialismen, som kun er fordækt Statskapitalisme!

Arbejder, hvor kan du tvivle i Valget mellem Frihed og Tvang?

Ungsocialist.

En god Soldat er en blind, hjerteløs, sjælløs Mordmaskine. Han er ikke et Menneske. Han er heller ikke noget Dyr, thi et Dyr dræber kun i Selvforsvar. Alt som er menneskeligt og guddommeligt i ham, alt som skulde have gjort ham til Menneske, har han kastet bort, da han aflagde Mønstringseden. Hans Tanker, hans Samvittighed, ja hele hans Sjæl tilhører hans Overordnede.

Jack London.

Aanden i Hæren.

—✶—

Soldaten er det Kreatur, som Disciplinen rider paa.

Har du aldrig faaet Kvalmefornemmelser, naar du hørte Folk i dybeste Alvor tale om noget, de kaldte Aanden i Hæren. Mig har denne Vending altid forekommet som noget i Retning af *sjælfuld Kødfars* el. lign. Hvad er det egentlig, Folk mener med dette henrivende Ord: Aand? Det skal jeg sige dig med faa Ord. De mener: sentimental Kulrethed, „for Kongen og vort Land"-Musik og en Ting til: Dressur-Begejstring. Det er disse tre Ting: Sentimentaliteten, den autoriserede Kækhed og Dressuren, der tilsammen udgør den rette Aand i Hæren.

Du vil maaske vægre dig ved at tro, at slige Følelser findes udenfor en Kreds af Overklasse-Skabhalse, hvis eneste Opgave er at hyle i den Retning, der giver guldklingende Ekko. Ja, fandtes de ikke hos andre, saa kunde det være dig og mig saa ligegyldigt som Loppemøg i en Augiasstald. Men den sørgelige Kendsgerning er, at baade Sentimentaliteten, den autoriserede Kækhed og Dressurbegejstringen findes i Mennesker, hos hvem de virker med samme Latterlighed som Jeppe i Baronens Seng.

Fanden maa vide, hvor Arbejdere faar Raad til at holde saadanne fine Fornemmelser som Fædrelanderi, Kæft-, Trit- og Retnings-Glæde og Troskab mod Politiet. Det skulde vel ikke komme deraf, at Arbejderne er lige saa befængt med Interessen for, hvad der betaler sig paa Børsen, som alle øvrige Klasser. Hvor mange Gange har jeg ikke hørt Arbejdere, stillede Ansigt til Ansigt med Militærnægtelse, bruge den klassiske Vending: det ka' s'gu ikke betale sig, men det er *ellers* meget rigtigt. Ser du, hellere vise Officeren et Lakajfjæs, hellere springe som en Kakkelak paa et Kommandoord, hellere synge med paa den nationale Lirumlarum, det er hvad der betaler sig, derved indhøster man Ros hos dem, som sidder paa Flæsket. Ret saa min Ven, frygt din Gud, tro paa Politiet og elsk dine Lænker. Resten ordnes paa Tinge.

Hvorfor al den Galde, spørger du maaske? Nu kommer Svaret: vi trænger netop til en Slags Aand i Hæren; ikke den barnligt-fjollede, der driver Mennesker gennem tykt og tyndt, fordi der baade ved Siden, foran og bagved er andre, der gør det samme. Ikke heller en krumrygget Spøgelsesaand, som vel hader, men kun indsender Andragende til Rigsdagen for at faa Hadet statsunderstøttet og anerkendt. Nej, den Aand, vi trænger til, har vi kun set Glimt af hos en 20—30 unge Mennesker her i Landet. I Rusland tog den Magt og satte sig i Højsædet. Det er den revolutionære Aand; og dog hørte den ikke op med at være revolutionær fra det Øjeblik, det var *den*, der bestemte Retningen. Intet Menneske tror, at Ruslands Masser var gennemsyrede af Autoritetsfornægtelsens Aand, i samme Omfang som de vendte Imperialismen og Demokratiet Ryggen. Baade de usynlige og de synlige Guder tilbedes den Dag idag i Rusland. Processionerne gaar endnu gennem Moskvas Gader med Helgenbilleder og al anden Humbug, som vi har saa let ved at le ad, fordi vore egne Skyklapper tvinger os til at se i en anden Retning.

Nej, det er kun i en vis Forstand, at den revolutionære Aand hersker i den russiske Hær. I egentlig Betydning, d. v. s. hos den enkelte, er der lige saa langt igen som før Marts 1917. Dersom saa er, hvad gavner saa det Hele? Kan det ikke være saa nogenlunde ligegyldigt om Regenterne er nogle Engle eller nogle Djævle, naar blot Folket tror paa dem og paa Nødvendigheden af deres Eksistens? Og jeg, Folket, vil altid tro paa Regeringernes Nødvendighed, ikke for min egen Skyld, for jeg kan nok leve uden Barnepige, men for min Nabos!

At vi engang imellem vender Bøtten og siger, at nu kommer Friheden ivejret, det finder jeg i sin Orden, lad gaa at vi kalder det Revolution og raaber „leve Revolutionen", ligesom vi før raabte „leve Fædrelandet", men hvis nogen vil bilde mig ind, at Menneskeaanden faar en ny Skikkelse derfor, saa beder jeg ham lægge Øret til Olympen og høre Gudernes Latter.

Og saaledes i Hæren. Vi har set stejle Mennesker rejse sig i den viljeløse Strøm. En Dag vil de staa saa tæt, at Strømmen maa standse og vende om. Den Dag hedder det, at den revolutionære Aand har *grebet* Hæren, men kun i den Betydning, der ligger i Forfølgerens Greb i Flygtningen.

Den enkelte kan have Aand og Vilje, Hæren har ingen; naar vi derfor taler om den revolutionære Aand i Hæren, kan vi kun mene en Samling Personligheder opfyldte af Trods og Vilje til Fornyelse.

Er det en sort og hæslig Teori? Ja var det blot. Og dog har den en stor Lære, nemlig den, at *Revolution er mulig*, naar vi blot begynder ved den rigtige Ende i den enkelte.

Jacob Clarens.

—————:o:—————

Gnister.

—✶—

Det falske Demokrati viger Pladsen for det, som har dannet sig under dets Overflade, det sande Demokrati, der slet ingen ydre Regering har, men er et indre Herredømme i hvert Individ. Thi ingen ydre Regering kan blive andet end et Nødmiddel, et midlertidigt haardt Dække til Værn for Gruppen, saalænge det nye Liv endnu er under Dannelse; den ydre Regering er en Opfindelse, der tilhører Civilationsperioden. Udover denne Periode kan den ikke eksistere, fordi sandt Liv ikke kan være betinget af ydre Støtte, og naar det sande Samfundsliv kommer, vil alle dets Former blive flydende, naturgivne og frivillige.

Edward Carpenter.
„Civilisationen, dens Aarsag og Helbredelse".

✶

Staten belønner.

Maskinarbejder *Peter Andersen* i Aarhus er idømt 4 Mdr. Fængsel paa sædvanlig Fangekost, fordi han i en Artikel har givet Udtryk for sin Harme i Anledning af Sulten og Nøden blandt Arbejderne, og spurgt, om det ikke snart var paa Tiden, at Arbejderne forberedte sig paa at indføre et retfærdigere Samfundssystem.

Nu vil Staten vise ham, at Forholdene er værre end han troede, at den demokratiske Statsfrihed er skinhellige Løgne, som man propper godtroende Arbejdere med.

Samtidig har et halvthundrede socialdemokratiske Repræsentanter i det nye Kristiansborg Slot faaet en storslaaet og komfortabelt indrettet Arbejdsplads til 15 Kr. om Dagen (selv om de brænder den af) og med Udsigt til at trykke Kongens Haand.

✶

Til vore Forhandlere. Saavel „Revolutionen er paa Vej" som „Den røde Bog" er nu fuldstændig udsolgt fra vort Forlag. Der kan kun skaffes Eksemplarer enkeltvis af disse to Pjecer.

Endnu faas „Socialdemokratiet er Antisocialister", som vi haaber alle Kammerater saavel i København som Provinsen vil være med til at sprede. Skriv endnu i Dag og rekvirer denne udmærkede Pjece.

Socialisme og Parlamentarisme.

—*—

I.

De to nye politisk-parlamentariske Partier her i Danmark, som i Øjeblikket bejler til Arbejdernes Stemmer og Interesse, mener sikkert selv, at de er fremstaaet i belejlig Tid. Et Faktum er, at den gamle socialdemokratiske Bevægelse glider mere og mere over i borgerlig Retning, den har fulgt og vil følge den parlamentariske Taktik saa langt de kan, — d. v. s. til Arbejderne forlader denne Vej, da de vil komme til at indse, at de herigennem aldrig naar Socialismen, aldrig Friheden, aldrig Retfærdighed; men maaske en Blanding af Kapitalisme og Socialisme, som kaldes Statssocialisme.

Socialismens Opgave er at realisere et Samfundssystem, hvor der ikke eksisterer Udbytning, hvor alle kan faa tilfredsstillet sine Fornødenheder, og hvor Ordningen i Produktionen og Fordelingen kendetegnes ved sin Stræben efter at skabe en menneskeværdig Tilværelse. Ligesom nu hvert Menneske har Ret til at bruge saa meget Luft han behøver, og bruge af Samfundets Vand saa meget man lyster, saaledes maa vi ogsaa for alle andre Nødvendighedsartikler realisere samme Princip.

Men Socialdemokratiet stræber efter at lægge al Produktion og Fordeling af Produktion ind under Staten, sætte Mennesket under Formynderskab af andre Mennesker, udmaale Lønnen for Arbejdsværdi efter Regler, som fastsættes af Statsembedsmænd. Forskellen mellem disse to Retninger er umulig at overse, og de Arbejdere, som ikke theoretisk kan faa fat i den, skal nok, naar Socialdemokratiet en Gang bliver Flertal, praktisk faa det at føle, de vil uvilkaarligt reagere mod det Kaserneringsideal som er Socialdemokratiets.

Men vor Overbevisning er, at inden Socialdemokratiet naar at blive Flertal og faaet Tag i Statens Magtmidler, Militarisme, Politi, Bureaukrati o. s. v. for med disse Midler tvinge alle opsætsige, inden den Tid skal det store Flertal af Arbejderne faa Øjnene op for, at den Vej Socialdemokratiet gaar frem efter, er en farlig Vej.

Erfaringen fra det daglige Liv og Strid, parret med de antiautoritære Socialisters Propaganda og Oplysningsarbejde, skal snart have lært Arbejderne, at vil de Socialismen fuldt og helt, saa maa de lade det af Kapitalistsstaten korrumperede Socialdemokrati springe over Klingen. Ganske naturligt skal Arbejderne søge sig nye Kampmidler, nye Methoder. I Stedet for at sætte sin Tillid til Parlamentet og „sine Repræsentanter“ (som faar deres Løn af Statskassen) skal man optage den økonomiske Kamp, overbevist om Nødvendigheden af at erobre Produktionsmidlerne gennem sin sociale Magt som Producenter. Styrken og Livsmodet skal vokse hos Arbejderklassen. Man skal forstaa, at just gennem sin Magt som Producenter skal man holde de kapitalistiske Lovgivere i Skak. For den Sags Skyld behøver man ikke at ofre sine bedste Medkæmpere paa Kapitalismens Alter, hvilket nu sker gennem Parlamentarismen. Vi skal blive Vidne til en Kampens, en Foryngelsens Tid med en virkelig socialistisk Arbejderbevægelse, som frimodig hejser Kampens Fane for at naa en fri Samfundstilstand, et Samfund uden Vold og Tvang.

Nogle indvende, at den økonomiske Udvikling er en Følge af mange Gruppers og Partiers Interesse, gennem Tvang forenet under én Hat, Staten; og Statens Funktionærer og Interessenter skulde nok vide at udnytte disse Stridigheder for at bevare sin Magt; men det er kun en Del af Sandheden. En omtrent helt samlet Arbejderklasse, som forener sig med de Klassekammerater, der er indrullerede i Hæren, kan, gennem sin Magt som Producenter, og overbevist om, at de ikke nar nogle Forpligtelser overfor den kapitalistiske Stat, fuldstændig borttage Statens Forudsæninger for at udøve Magten. De er desuden de eneste, som har den rigtige Nøgle til Produktionen, da de daglig fremstiller alle Nødvendighedsartikler og forresten ogsaa alle Luksusvarer til Samfundets Medlemmer. Thi derom samler sig flere og flere: Pengene er ikke den rigtige Nøgle til Produktionens Hjertekammer, den eneste og rigtige er Arbejdet.

Hvad vi kan konstatere er altsaa, at Hovedvægten ligger deri, om Arbejderklassen vil anvende denne sin Magt, koncentrere sine Kræfter paa denne Opgave, eller for at fortsætte med det anvendte Billede: enes om at anvende den rigtige Nøgle, som de har i sit Eje, og som kun de har fuld og uomtvistelig Ret til.

II.

Det er denne Udvikling de nye parlamentarisk-politiske Afskygninger lægger sig i Vejen for. Sikkert er det en belejlig Tid for Partierne, da de muligvis kan opsamle de Arbejdere, som er blevet besveget af det gamle Socialdemokrati. Men for Arbejderklassen og Socialismen er de en stor Fare.

For at begynde med „de uafhængige Socialdemokrater“, tvivler jeg om, at de faar nogen større Betydning. Over deres Synsmaader og Anstrengelser synes der mig at hvile et tragisk Skær. Det synes nærmest at være et Forsøg paa af nogle af de gamle misfornøjede at sætte sig 30 Aar tilbage i Tiden, hvilket vel kan have sin Interesse for dem, hvis Ungdom faldt sammen med det socialdemokratiske Partis Opvækst, men derudover intet mere. Deres Proklamation, at det socialdemokratiske Program er godt nok, naar blot vi faar Stauning og Borgbjerg væk, synes at tale sit tydelig Sprog, og fremstiller dem, som bruger Devisen som Overleveringer, som ikke har fulgt med Tiden, og nu kæmper en frygtløs Don-Quijote Kamp.

Det ligeledes nystartede „Socialistiske Arbejderparti“, om hvilket mange troede, at det kun var en Øjebliksorganisation, som skabtes for at sabotere i den nylig forløbne Valgkamp, bliver derimod, hvis det er levedygtigt, til at virke som én Sprængkile i Valget mellem den direkte og indirekte Taktik, i Valget mellem autoritær og antiautoritær Socialisme.

Gennem sin Tilslutning til Zimmerwald, har det sluttet sig til det internationale Socialdemokrati. Thi det er, som den forrige Sekretær i Zimmerwaldorganisationen, Robert Grimm, har publiceret: „Man (Zimmerwald) skal ikke tilstræbe Dannelsen af et nyt „Internationale“; men derimod *Gennemførelse af en international Fredsaktion*“. Med andre Ord, Zimmerwaldbevægelsen har i Kampen for Socialismen intet eget Program, her falder den tilbage paa Socialdemokratiets, med Undtagelse af de ovenfor nævnte midlertidige Opgaver de har at løse. Og de Partier fra andre Lande, som tilslutter sig Zimmerwaldorganisationen, er socialdemokratiske Partier eller Minoriteter deraf. „Socialistisk Arbejderparti“ har saaledes under radikal Maske indrangeret sig i det socialdemokratiske Internationale, og i Følge Opgivelser i deres Blad, udgiver de dette med Støtte fra Zimmerwaldkommissionen og bliver følgelig afhængig af denne.

Blandt alle de revolutionære Ord i Socialistisk Arbejderpartis „Principelle Grundlinier“ finder vi under Omtalen af Deltagelse i den parlamentariske Aktion følgende korte, men meget sigende Sætning: „Det er dog under de *nuværende* Forhold muligt gennem Parlamentet at opnaa visse Indrømmelser fra Statsmagtens Side overfor Arbejderklassen i Form af Reformer“. Altsaa et direkte Forsvar for den parlamentariske Taktik, som til og med, gennem Indskyde'sen af Ordet „dog“, gives polemisk Form.

Socialistisk Arbejderparti indeholder alle Kendetegn paa autoritær Socialisme. Det eneste, som skiller det fra det gamle Socialdemokrati, er, at de erklærer allerede som Minoritet at ville anvende Arbejdernes Masseaktion og direkte Handlekraft for at erobre den politiske Magt, ikke for at ødelægge den; men for, ligesom alle andre Magtstræbere, at udnytte den, i Modsætning til det gamle Socialdemokrati, der først vil være Flertal, for da, om de gamle Magthavere ikke vil slippe Taget, eller om en ren socialistisk Opposition vokser op, at anvende Magtens Vaaben imod dem.

Det er klart at se, at om ikke Arbejderne i Løbet af de første 30 Aar gennem en social Revolution har sat sig i Besiddelse af Produktionsmidlerne og har gennemført Revolutionen, saa faar vi sikkert Anledning til at mærke, hvorledes den zimmerwaldske Retning gennem sin parlamentariske Virksomhed er blevet ligesaa korrumperet som det gamle Socialdemokrati. Hvem tvivler paa, at de socialdemokratiske Rigsdagsmænd, ligesom Partiet, virkelig ønskede Arbejderklassens Frigørelse gennem Revolutionen, da de i sin Tid besluttede fra Rigsdagstribunen at føre Arbejderklassens Tale?

Skræmmer Sporene ikke?

Skulde det ikke kunde tænkes, at de enkelte Medlemmer af det nye Parti gik i Rette med sig selv, overvejede Faren, og besluttede ikke at medvirke ved Dannelsen af et nyt parlamentarisk Parti, en ny Snare for Arbejderklassens Selvbevidsthed, en ny, længere frem i Tiden liggende Besvigelse af Arbejderklassen.

De, som endnu i Sjælens inderste Kroge er gennemtrængt af socialdemokratisk Tænkning, de er naturligvis fortabte for denne Opfordring, som jeg henvender til alle revolutionære Socialister:

Vær ikke med til at drage Arbejderne ind paa falske Veje endnu engang. Gør dig klar over Konsekvenserne inden du fortsætter paa den paabegyndte Vej. Og jo større din Kærlighed til Socialismen og Arbejderklassens Frigørelse er, jo lettere bliver det dig at rive dig løs fra dette Skraaplan.

Emil Manus.

Hvad er Arbejdernes Svar paa Borgernes sorte Garde?

—*—

I Kapitalistkredse er der i den sidste Tid opstaaet en Del Røre i Anledning af, at Arbejderne forlader de gamle loyale parlamentariske „Kamp"-methoder, og forsøger ved direkte Aktion at sætte deres Krav igennem.

I Vinter, da de Arbejdsløse ved Demonstrationer søgte at slaa til Lyd for deres Krav, og Nervøsiteten hos Borgerskabet som Følge deraf voksede, fremkom de første Opfordringer om at oprette en „Borgergarde", som skulde „forsvare" de Besiddende, hvis Nøden og Elendigheden tvang de Arbejdsløse til at tage selv. Efter Stormen paa Børsen fandt denne Tanke selvsagt god Jordbund hos hele Borgerskabet, idet de i dette berettigede Udslag af de Arbejdsløses Harme mod de Besiddendes Ligegyldighed for deres beskedne Krav, saa en bevidst udført Voldshandling.

Nu i den sidste Tid, da de Arbejdsløses Organisation har sat den direkte Aktion lidt mere i System, mod Husværter, Møbelhandlere og andre Aagerkarle, som søgte at benytte en Arbejdsløs daarlige økonomiske Forhold til helt at tyrannisere ham, nu har Kravet om en „hvid" Garde rejst sig igen og er bleven offentlig fremsat i et herværende Middagsblad „B. T."

Sikkert nok har de „Hvides" Phyrus-Sejr i Finland gjorde sit til, at Borgerskabet er blevet mere kynisk i sin Opfordring til Dannelse af et saadant Korps.

Trudslen om en „hvid" Gardes Oprettelse er imidlertid en direkte Udfordring til os revolutionære Arbejdere, som vi ikke bør lade ubesvaret.

Hvis Reaktionens Garde bliver til Virkelighed, maa vi Arbejdere, som er klar over, hvor hele Udviklingen bærer hen, ikke ligge paa den lade Side; men straks gaa til Overvejelse af, hvilke Modforholdsregler vi bør tage.

For enhver revolutionær Arbejder, som ikke frygter Politiets og Domstolenes Partitagen i denne Strid, er den eneste Løsning selvfølgelig, **at vi straks skrider til Oprettelse af en rød Garde.**

Vanskelighederne vil selvfølgelig straks fra første Færd taarne sig op omkring et saadant Foretagende. Først og fremmest har vi jo ikke de ubegrænsede Pengemidler, som vore Modstandere; men dette kan og maa opvejes af vor større Handlekraft. Den Omstændighed, at den „hvide" Garde for den største Del kommer til at bestaa af hvervede Folk, (da vi af Erfaring ved, at Borgerskabet, selv naar det gælder at bevare deres fyldte Pengepung, ikke risikerer deres egne Liv og Lemmer), medens en eventuel rød Garde bestaar af direkte interesserede, skulde jo ogsaa tale til de rødes Fordel.

Men, som ovenfor nævnt, har vi jo ogsaa Statens, Myndighedernes og Domstolens Partiskhed at kæmpe imod.

Medens Borgerskabet uhindret i et Dagblad kan fremkomme med Tanken om et bevæbnet Borgerkorps, som selvfølgelig uafhængig af Politi og Myndigheder, skal tage sig selv til Rette; maa vi jo være klar over, at i det Øjeblik vi begynder at tale og skrive om en Modforholdsregel, vil de samme Autoriteter straks være i Virksomhed for at slaa dette ned. Men det maa absolut ikke forhindre os i at gennemføre en Beslutning, som vi mener kan støtte Arbejdernes direkte Aktion. Vi maa taalmodig finde os i at blive fængslet og dømt for det samme, som Overklassen uhindret kan gøre, **indtil den Dag kommer, da vi er stærke nok til at forhindre disse Fængslinger og disse Domme.** Hvis Arbejderne omlagde deres Organisationer fra at være Arbejdsløsforsikringsselskaber til økonomiske Kamporganisationer, fandt de maaske ogsaa et Middel til at beskytte deres Kampfæller mod Statens Overgreb og Partitagen i Striden mellem Arbejder og Kapitalist.

Vi maa allerede nu tage fat paa at agitere blandt Arbejderne for en rød Gardes Oprettelse, vi maa have gennemdiskuteret Sagen og organiseret den saadan paa Forhaand, at den er i Stand til at træde i Funktion med kortest mulige Varsel, **hvis** Borgerskabet, udenom Politi og Militær, søger at lægge Arbejdernes direkte Aktion Hindringer i Vejen.

Arbejdere og Kammerater! Lad ikke Borgerskabet være alene om at oprette bevæbnede „Beskyttelses"-korps, men lad os vise, at vi kan give Svar paa Tiltale. Meld dig, hvis der skal blive Brug derfor, til den røde Garde. Lad Forsagtheden, Tvivlen og Frygten blive hjemme. Lad Troen paa Arbejderklassens endelige Sejr være det bærende i alt vort Arbejde. Lad Bevidstheden om, at du kæmper for den største Sag, Verden endnu har set — Proletariatets internationale Rejsning — give dig den Begejstring, der er nødvendig for, at du kan blive et virksom Medlem af den revolutionære Bevægelse.

Ned med Borgerskabets sorte Bande!

Leve Arbejdernes internationale røde Garde.

Andreas Fritzner.

Rødgardisternes March.

:o:

Melodi: „Socialistmarchen".

Se op, Kammerater! En Verden i Brand.
Kan aldrig vi selv sige: Stop?
Skal stadig vi vandre paa Afgrundens Rand,
Kan aldrig vi rejse os op?
Vort Løsen skal være, til Kamp for vor Sag,
Slaa Kreds om vort blodrøde Flag.

Se ud, Kammerater! Bag Grænsen, der staar
En Broder, som og lider Nød.
Vi rækker ham Haanden, hans Hjerte det slaar
Som dit for vor Fane saa rød.
Vort Løsen skal være, til Kamp for vor Sag,
Slaa Kreds om vort blodrøde Flag.

Nu op, Kammerater! Se Tiden er nær,
Hvor Trældommens Aag kastes bort.
Til Kamp mod de sorte, Banditternes Hær,
Mod os de skal komme til kort.
Vort Løsen skal være, til Kamp for vor Sag,
Slaa Kreds om vort blodrøde Flag.

Paa Gader og Stræder de skal myldre frem,
De røde Gardister en Gang.
De kommer fra Sultens og Armodens Hjem;
Men synger dog Frihedens Sang.
Vort Løsen skal være, til Kamp for vor Sag,
Slaa Kreds om vort blodrøde Flag.

Da skal ingen længer os kuuge til Jord,
Og røve vor Frihed og Ret.
Da skal ikke længer Tyrannernes Kør,
Os skræmme med Trudsler saa let.
Vort Løsen skal være, til Kamp for vor Sag,
Slaa Kreds om vort blodrøde Flag.

Andreas Fritzner.

—*—

„Staten er i sit Princip en uhyre Kirkegaard, hvor alle det personlige og lokale Livs Ytringer, alle de Enkeltinteresser, der netop udgør Samfundet, opofrer sig, dør og begraves. Staten er et Alter, hvor den virkelige Frihed og Folkenes Vel bringes som Offer for den politiske Storhed; og jo mere der ofres heraf, desto fuldkomnere er Staten."

Mikael Bakunin.

„Rige Folk har man Lov til at stjæle fra. De store Herrer kan slet ikke lide altfor ærlige Folk, for Ærligheden har den Fejl, at den er oprigtig, men Hovedsagen er at vise Ærbødighed."

Den forgyldte Graaspurv.

„Det er slet ikke let at gøre godt med Penge. Naar en Mand er ved at gaa til Bunds, enten det er i Samfundet eller det salte Hav, kan han ikke flyde paa en Pengepose. Giv ham hellere Energi, Kraft og Mod, forudsat at han har noget at tage det i."

Den forgyldte Graaspurv.

Skruebrækkeren.

—*—

Tilegnet Chr. Christensen.

Den berømteste af alle Skruebrækkere var Judas Iskariotes, der forraadte sine Kammerater for 30 Sølvpenge. Og han var et nødvendigt Led i en Verdensagitation. Uden Syndefaldet i Paradisets Have havde de Kristne ikke faaet en Frelser; og uden Forræderiet i Getsemane Have var Frelserværket ikke bleven fuldbyrdet. Saa stor en Mission kan en Skruebrækker altsaa have.

Naar man, som Undertegnede, har den Opfattelse, at alle Socialdemokrater er Skruebrækkere, som har forraadt deres store Lærer, mange af dem for Summer, der langt overstiger 30 Sølvpenge, saa bliver man selvfølgelig noget overbærende. Socialdemokraternes Skruebrækkergerning overfor Socialismen behøver ikke absolut at fordømmes; man kan nemlig sige, at de har ligesom Judas haft deres historiske Mission. Andre bedømmer dem strængere; saaledes skrev *Chr. Christensen* den 8. Maj i „*Solidaritet*“, at man vel kunde tilgive dem, men ikke undlade at straffe dem. Han sagde nemlig om selve Arbejderklassen:

„Man faar tilgive Masserne deres Blindhed; de har aldrig været anderledes. De skal pines, sultes, piskes med Savn, Lidelser og Skuffelser for at lære. De kan kun lære gennem bitre Erfaringer, ikke ved Selvtænkning.“

Dette er det theologiske Standpunkt; Chr. Christensen vil have Skruebrækkerne pinte i det yderste Helvede. Herimod sætter jeg det humane Standpunkt; jeg vil have Judas forstaaet og taget med ind i Himlen.

Det er altsaa i Dommen over Skruebrækkerne, at Forskellen ligger. Om selve dét forkastelige i deres Gerning er vi enige, idet Uenigheden i Virkeligheden kan føres tilbage til, at Chr. Christensen som Repræsentant for Rettroenheden er blind for Skruebrækkernes historiske Rolle, medens jeg som Repræsentant for Vantroen indenfor Socialdemokratiet mener, at det er Samfundet, der skaber Skruebrækkere og har anvist dem Plads i Planen for Samfundets Frelse.

Jeg vil henvise til det, som Karl Marx har skrevet om „Reservearméen“, der altid staar parat til at gribe ind med Underbud og ligefrem tvinges til at gøre det. Dette Kapitel af Kapitalismens Historie maa man studere hos selve Mesteren. Han har taget fejl i adskilligt; hans Værditeori strander paa, at den frie Konkurrence ret beset slet ikke er fri, men Arbejdet er tvunget og Vareomsætningen foregaar af Hensyn til Profit; hans Profeti om, at Kapitalen vilde samle sig paa færre og færre Hænder og Middelstanden forsvinde, slog ikke til; hans materialistiske Historieopfattelse er bleven skrevet sønder og sammen af Socialister. Men Karl Marx har til Gengæld ramt Sømmet paa Hovedet mange andre Steder, og det er en nem Sag at paavise, at den kapitalistisk-socialdemokratiske Samfundsordning, som vi vel nu maa kalde den, hver Dag tvinger Mennesker i Tusindtal til at blive Skruebrækkere, ja at hele Systemet er baseret paa Skruebrækkeri.

Holder vi os til Socialdemokraterne, de værste Skruebrækkere vi overhovedet har, saa er der paa en Maade ikke noget at bebrejde dem. De ser, at Staten er bygget paa den frie Konkurrence, det vil sige paa Ret til Udbytning og Underbud, og de styrter sig paa Hovedet ud i det; de laver Aktieselskaber og Brugsforeninger, som underbyder Detailhandlerne; Boligforeninger, som gerne vilde underbyde Grundejerne, men bare ikke kan og derfor undertiden af en Fejltagelse kommer op over dem i Optrækkeri; Akkordarbejde og Overarbejde, der ganske skamløst underbyder de daarligst stillede Arbejdere; civil Militærpligt, der er et Spark til hele Arbejderklassen; og endelig, de spiller paa Børsen, alierer sig med danske og tyske Kapitalister, tager Sæde i Finansudvalg, Bankrevisioner, Borgmesterembeder og melder sig ind i Kongelig Dansk Yachtklub, hvor de faar Tilladelse til at føre Splitflag ligesom Krigsministeren. Kort sagt, af Socialismens Fane er der ikke andet tilbage end en rød Klud, som Partiførerne bruger til at snyde Arbejderne om Næsen med ved højtigelige Lejligheder.

Vist maa man give Chr. Christensen Ret i hans stærke Ord, naar Judaspengene saaledes er kommet langt op over Ministergage. Men kunde der ikke ogsaa falde en lille Indrømmelse af til mig, naar jeg siger følgende:

Hvis Masserne er slagne med Blindhed og ikke kan tænke selv, hvorfor saa bestandig lære dem at slaa nedad i Stedet for at slaa opad? Masserne halser afsted som Jagthunde efter en sølle Proletar, der er angivet i Socialen eller i Solidaritet for den Forseelse at have gjort det, som de allesammen gør: Underbud! Det er tilmed en af jeres egne, I Arbejdere opfordres til at sætte Tænderne i, det er den Proletar, som Karl Marx ansaa for den ulykkeligste af alle og indlemmede i Systemets Reservearmé af Fordømte. I begejstres for Amalthea-Mændene; men den Dag de kastede deres Bombe, sad Storborgeren, Skibsrederen i sin Lænestol og læste ved Morgenkaffen, at nu var der igen slaaet en Skruebrækker ihjel, men at Socialdemokratiet Gudskelov havde holdt sin Haand over Kapitalisten — som sædvanlig. Og det skal kaldes Direkte Aktion? Kære Venner, det er jo ikke andet end en Forbier.

Nej, Klassekampen maa lægges om. Det duer ikke at spilde Kræfterne paa Kamp om højere Løn, som ikke er andet end højere Varepriser, højere Husleje og højere Skatter. Lønnen skal afskaffes, Klasserne skal afskaffes. Arbejderne maa opereres for Stær og Tanketomhed, saa de omsider ser og føler, at det er Lønsystemet, der skal bort. Og kommer de nogensinde saa vidt i Forstaaelse, vil de smile af en Tid, da man forfulgte en fattig Proletar, der selv løb efter Løn, men gjorde en Arbejder af sin egen Overklasse til Minister i en Kapitalistregering.

Lønkampen skaber en Overklasse blandt Arbejderne, og den skaber Skruebrækkere. At nogle kommer op, betyder at andre kommer ned. Lønkampen har for Eksempel kastet en Masse Kvinder ind paa Arbejdsmarkedet, og hvad er de andet end Skruebrækkere? Overalt underbyder de Manden. Men de tvinges til det. Ja netop; Lønkampen er paatvungen, og den er ingen Ting værd mere. Lønkampen var Socialdemokratiets Indsats i Klassekampen; man kan kalde den direkte Aktion eller Syndikalisme, dens Rolle er ligefuldt udspillet. Nu er Turen til *Anarkisterne*, der tager den forraadte Socialisme op igen og siger: alle Socialdemokrater er Skruebrækkere. Ingen Lønkamp mere, men Lønnens Afskaffelse. Alt tilhører alle.

I. I. Ipsen.

Anarkismen i Rusland.

—*—

Som man ved er de kommunistiske Tendenser stærkt fremtrædende i den russiske Revolution, og dette beror sikkert paa de livskraftige Overleveringer af kommunistisk Fællesskab, som endnu findes i russisk Folkeliv, fremfor alt i Bondekommunerne. Men, hvordan er det med Anarkismen i Byerne, indenfor Industrien, blandt Fabriksproletariatet?

Efter Le Clairiere gengiver vi følgende lille Afsnit af en russisk Korrespondance:

„Den anarkistiske Bevægelse synes at have udviklet sig stærkt i Petrograd i de sidste Maaneder. Anarkisterne har paabegyndt sin Propaganda i Forsommeren 1917 under Form af Møder i Arbejderkvartererne; for Tiden er denne Propaganda meget udbredt. To Dagblade udkommer i Petrograd: Goulos Trouda (Arbejdets Røst) med anarko-syndikalistisk Tendens, en Fortsættelse af Ugebladet af samme Navn, som inden Revolutionen udkom i New York, samt Burevestnik (Stormfuglen) med en mindre bestemt Tendens, og en vis Medvirkning fra individualistiske Elementer.

Vi er kommet i Besiddelse af nogle Numre af sidstnævnte Blad; men intet af Goulos Trouda. Disse Numre ere fra November Maaned. Bladet viser Sympathi for Bolschevikerne, specielt for deres Beslutning, umiddelbart at realisere Socialismen; men dette Bifald er ikke uden visse Reservationer, i Særdeleshed i sidste Nummer. Oftest rettes Kritikken mod den bolschevikske Regerings Arbejdsprogram.

Anarkisterne vil Fabrikernes og Værkstedernes Overgang til Arbejderne, medens Bolschevikerne kun foreslaar „Arbejdernes Kontrol“. Men denne Kontrol, siger Bladet, det er det samme som en Tyv i Dag stjal din Pung og i Morgen sendte dig fuldstændig Redegørelse for, hvad dine Penge var brugt til. Man kræver endvidere kraftigere Forholdsregler for Provianteringen og Fordelingen af Lejlighederne. Angaaende Krigen godkenkder „Burevestnik“ Bolschevikernes Standpunkt om Freden; men bemærker samtidig, at denne Fred burde være sluttet gennem Soldaternes Fraternisering, saaledes at begge Armeer nægtede at slaas mere, og ikke gennem Underhandlinger med imperialistiske Ministre og Generaler, noget som er principielt forkasteligt.

Bladet er Organ for et Forbund af flere anarkistiske Grupper: en Gruppe, som kalder sig **Petrograds anarkistiske-kommunistiske Forbund**, en anden Gruppe kalder sig **den frie Kommune**, **Kronstads uafhængige anarkistiske Gruppe**, og endelig en Gruppe, som kalder sig ved det ejendommelige Navn: **De fem Undertrykkelsers Forbund.** Dette Navn behøver en Forklaring.

Den Undertrykkelse, som eksisterer, siges i denne Gruppes Principerklæring, aabenbarer sig under fem Former, Undertrykkelsen mod **Arbejderen**, Undertrykkelsen mod **Individet**, mod **Nationaliteten**, mod **Kvinden** og mod **Barnet.**

Denne Gruppe, som repræsenterer anarkistiske Tendenser, udgiver et Tidsskrift, som bærer Titlen: Beznatchalie (Uden Herrevælde), der minder om samme Tendens, som eksisterede under Revolutionen i 1905.

Der drives en kraftig Propaganda af forskellige Grupper i Petrograd gennem Udgivelsen af Brochurer, gennem theoretiske Foredrag og Møder i Arbejderkvarterne.“

Saa vidt Le Clairiere.

Det er umuligt at danne sig nogen klar Opfattelse af den

russiske Revolution. Den bolschevikske Censur eller Spærringen af Grænserne har været effektiv nok i saa Henseende, den har forhindret Verden i at se den russiske Revolution uden gennem bolschevikske Briller. Men naar Revolutionens Historie skal skrives, maa man give de kommunistiske og anarkistiske Strømninger blandt Befolkningen sin Andel. Og den turde turde ikke være lille. I de folkelige Kræfter, som har drevet Revolutionen langt ud over den gamle Bolschevismes forrige programmæssige Standpunkt, maa de kommunistisk-anarkistiske Elementer have haft en betydelig Indflydelse.

A. J—n.

Kampen mod Militarismen i Norge.

Den direkte Aktion bærer Frugt.

Det gærer i Nord-Norge. Arbejderne befriede nogle anholdte Militærnægtere*) i Kirkenes og i Anledning heraf kommanderedes der Militær dertil, ligesom til Sulitjelma, denne Gang kom Militæret fra Bergen. Man gjorde Forsøg paa at indkalde Vagtmandskab fra Sydvaranger; men det blev helt og holdent en Fiasko. Ikke mere end Halvdelen mødte og paa disse stolede man ikke en Gang.

Hele den norske Presse sysler med Forholdene deroppe. Telegram- og Telefoncensur er indført for alle revolutionære.

Angaaende de udkommanderede — mest Officersaspiranter fra Bergen — meddeles det, at der ikke har været noget Sammenstød med Arbejderne. Arbejderne holder sig til Defensiven. Arrestationsordre er i Kirkenes udfærdiget mod 11 Militærnægtere. Tre Personer, deriblandt Soldaterraadets Formand Hans Moen, er arresteret for Deltagelse i Befrielsen af Fangerne. Desuden er en svensk Kammerat Karl Grek, kendt som en ivrig revolutionær Agitator, bleven udvist til Trods for at han i 18 Aar har opholdt sig i Norge.

En direkte Frugt har Kampen mod Militarismen i Nord-Norge allerede at opvise. Som Svar paa en Interpellation i Storthinget meddelte Krigsministeren, at Sommerøvelserne paa Lejrpladserne i Nord-Norge i Aar maa *indstilles*. Man forstaar, at Myndighederne ikke uden tvingende Grund har bekvemmet sig til dette Skridt. Men Militarismen har ogsaa deroppe mødt en Modstand saa kraftig, at man ikke kan finde Magen dertil. Tilførslen af Madvarer til Soldaterne er blokeret af Bønderne. Hundredevis af Resolutioner fra alle Arbejdernes Sammenslutninger deroppe er sendt til Regeringen, og i alle Resolutioner har de fremhævet, at ingen Arbejder vilde møde ved Indkaldelsen. Denne skulde allerede have fundet Sted d. 18. Maj, men er nu udsat til en Gang i Høsten. Vi faar se, om Udfaldet saa bliver bedre. Det er ikke troligt.

Kampene har kostet store Ofre særlig i Sulitjelma og Kirkenes. Men alligevel er Stemningen den bedste. Saa antimilitaristisk gennemsyret som Nord-Norge er, bliver det svært for Militærvældet igen at rejse Hovedet.

Ofrene er ikke gjort forgæves. Ikke uden Stolthed ser disse beslutsomme Kammerater paa det første direkte Resultat af Kampen mod Militarismen, og som Bjørnson et Sted siger:

„Hvem regner vel de tabte Slag paa Sejrens store Dag.“

N. F.

*) Læg Mærke til dette ! „danske antimilitaristiske Arbejdere“.

Hundrede Brød.

(Svensk).

Det hændte en Gang, at en rig Godsejer overlod en uopdyrket Plet i Skoven til en fattig Mand, som aldeles forarmet var kommet til Sognet. Den fattige Mand brød Marken, sprængte Sten, Stubbe og Rødder, bar dem bort fra Ageren, pløjede, harvede og saaede derpaa Rug.

Himlen, som med Velbehag havde set den flittige Mands Arbejde, var naadig og lod en mild Regn vederkvæge Jorden, og Solen gød sin livgivende Varme over Mulden for at lønne den fattige Mands Slid. Og se, et stort Under indtraf! Kornet svulmede og brast, lange smidige Straa skød stateligt i Vejret. Og Aksene fyldtes, tunge, gulnede og blinkede i Solen.

Da opfyldtes den fattige Mand af Glæde; hans Hænders Værk, som Himlen velsignede, skulde give ham Brød.

Da Rugen modnedes, høstede han den, tærskede og drog til Mølleren. Det blev blot en og en halv Tønde; men skulde nok række Vinteren over. Stolt drog han sin Kærre; selv havde han ryddet og pløjet, saaet med nænsom Haand, set Sæden vokse og høstet den — snart skulde han spise sit eget Brød!

Naar Møllen havde malet, og Mølleren taget sit, havde Manden kun en Sæk Mel og en Pose Klid tilbage. Med det drog han hjem. Og en venlig Nabokone bagte af hans Mel hundrede duftende Brød.

Og Manden var stolt og fornøjet.

Men inden han havde fortæret det første Brød af Aarets Høst, indfandt Godsejeren sig.

— „Min Ven,“ sagde han, „da Du fattig kom til Sognet, forbarmede jeg mig over Dig og overlod Dig et Stykke af min Jord. Jeg vil ikke opkræve Tiende; men giver Dig Lejlighed til at vise mig Taknemmelighed. Giv mig ti af dine duftende Brød.“

Med tungt Hjerte opfyldte den fattige Mand sin Taknemmelighedsgæld og gav Godsejeren de ti Brød.

Da Godsejeren var gaaet, traadte Præsten ind, hilste „Guds Fred“ og sagde:

— „Herren, som er alle gode Gavers Giver, har mere end rigeligt belønnet din Flid. Jeg beder for Eder alle til Gud om rigelig Afgrøde, giv mig derfor ti af dine dejlige Brød, og du skal erfare Giverens Salighed; thi den som giver, han tager. . . .“

Den fattige Mand, som i sin utaknemmelige Glemsomhed nær havde glemt, at Præsten i sit Ansigts Sved hele Sommeren havde anraabt Gud om Regn og Solskin for hans lille Ager derude i Skoven, skyndte sig med tungt Hjerte at gøre Forseelsen god igen. Og Præsten traskede af med ti Brød.

Næppe var Præsten ude af Døren, før den knirkede op for Klokkeren, som bukkende traadte ind.

— „God Dag,“ hilste han klynkende, som en sprukken Orgelpibe, „God Dag! Jeg er ude at opkræve den sædvanlige Tribut: ti Rugbrød og et Pund Hø. Høet maa du køre til Klokkergaarden — Brødene tager jeg selv, de dejlige Brød.“

Den fattige Mand rødmede af Vrede; men da han ikke vovede at sætte sig op imod Øvrigheden, overleverede han Brødet med haanlig overdreven Høflighed.

— „Tak og Farvel!“ sagde Klokkeren, „og velkommen i Kirken!“

Bandende begyndte den fattige Mand at tælle Brødene, der var halvfjerdsindstyve tilbage; men Vinteren har mere end halvfjerdsindstyve lange Dage.

. . . . . . Hvad havde han nu faaet for sit Arbejde? Og, hvor mange Skatteopkrævere var endnu tilbage, som havde lovlig Ret til at forlange Skat? Han havde næppe tænkt denne Tanke ud, førend Sognefogden traadte ind, stor og myndig.

— „Min gode Mand,“ sagde han, „du skal erlægge din Skat til Ordensmagten, som vaager over dig, beskytter dit Liv og Lemmer, opretholder Ordenen, holder Vejene fri for Pak og freder dit Hus mod Tyve. Giv mig ti af dine friske, lækre Brød, og vi skal i det tilstundende Aar faderligt beskytte dig og stadigt se til, at der vederfares dig Retfærdighed.“

Den fattige Mand vovede ikke at opponere mod Øvrighedens Repræsentant; men overlod ham ti Brød, idet han ved sig selv tænkte, at Sognefogden skulde byde ham velkommen til Arresten, ligesom Klokkeren havde indbudt ham til Kirken. Han gik derimod med sit Bytte uden et Ord til Tak.

Da Sognefogden var gaaet, fik den fattige Mand den Tanke, at han skulde forsvarligt laase Døren, inden han blev totalt udplyndret. Men just som han var ved at udføre sin Beslutning hørtes Raslen og Klirren udenfor, Døren sprang op for et Skub, og Krigsherren til Vands og til Lands buldrede ind over Tærskelen. Han strøg Knebelsbarten i Vejret og sagde:

— „Jeg repræsenterer den mægtige Krigsmagt i dette Land. I mange hundrede Aar har vi beskyttet Jer Bønder og Husmænd mod Moskovitten, og naar han har villet berøve Jer Eders urgamle Frihed, har vi sat svensk Staal mellem hans Ribben. Som du maaske ved eller ikke ved, brænder han endnu af Begærlighed efter at røve din Jordlod og plyndre dit Forraadskammer. Vi har imidlertid paataget os at forsvare dig. Det koster Penge, mange Penge. Du har ingen Penge? Nuvel Krigsmagten er barmhjertig, giv min Tjener derude tredive Stykker af dine appetitlige Brød. Du har forstaaet mig?“

Den fattige Mand forstod.

Dirrende, dels af Arrighed og dels af Frygt for den vældige Krigsmagt, talte han op tredive Brød og kastede dem i Favnen paa Krigsherrens Lakaj. Og Krigsherren og hans Lakaj steg op paa deres Heste og red derfra.

Da den fattige Mand gik ind i sin Stue, var han meget bedrøvet. Af hundrede lækre, brune Brød fandtes kun tredive tilbage. Hvad havde han for sin Møje? Forbi var al hans Glæde! Hvad tjente det nu til, at han brød Marken og saaede, at Himlen gav Regn og Solen Varme? Sørgmodig i Sjælen satte han sig paa Kisten, som gemte hans Brød, sad og ludede med Hovedet i Hænderne og grublede.

Da bankede det paa Døren, og Kongens Adjudant traadte ind. Den fattige Mand sad stille paa Kistelaaget, som gemte hans knappe Vinterbrød.

— „Jeg er Hans Majestæt Kongens Adjudant,“ sagde den indtrædende.

— „Ja saa,“ sagde Manden fraværende, for han havde kun en Tanke: Brødet!

— „Ja saa!“ skreg Adjudanten rød af Ophidselse, „er det et Svar? Op og buk, Bonde!“

Da rejste Manden sig op; men han bukkede ikke.

Adjudanten fortsatte:

— „Ifølge gældende Love kommer jeg for at opkræve Tribut for Kongens Regning! Fem og tyve Brød af Aarets Høst! Du har at adlyde Loven. Naa?“

Den fattige Mand, som saa Vinterens lange Nød foran sig, dristede sig til at spørge:

— „Hvorfor skal Kongen have det af mig fattige Stakkel?“

— „Hvorfor? Fordi han regerer dig, dit Ærkefæ! Kongen regerer Jer Bønder, saa at I staar op om Morgenen og gaar ud paa Marken og dyrken Rigets

Jord, hvorigennem I erholder Føden. Vær taknemmelig, at I faar Lov at bruge Landets Jord og at der findes en Konge, som vil regere Jer! Er du ikke færdig endnu?"

Den fattige Mand bøjede sig stiltiende over Kisten, talte fem og tyve Brød op, forbandende et og alt.

Adjudanten tog imod Skatten og begav sig paa Vej. Og da han var ude af Syne, gik Bonden ud paa Marken, knyttede Hænderne efter ham, smædede Gud og forbandede Menneskene. Just da gik Solen ned og Skumringen faldt paa. Natten nærmede sig. Manden gik tilbage til sin Stue og sine fem Brød.

Da bankede det paany paa Døren. Manden sprang op, skræmt, ophidset, afsindig.

— „Hvem der?" raabte han, „hvad vil De?"

— „Giv mig lidt Brød!" svarede en utydelig Stemme.

— „Gaa ad Helvede til!" rasede Manden.

— „Luk op," vedblev Røsten.

— „Hvem er De da? Er De Godsejer, Præst eller Sognefoged, saa gaa Fa'n i Vold. Er De Krigsherre, Adjutant eller Konge, saa rejs ad Helvede til! Hvem er De, Svar!"

— „Jeg er en fattig Mand, som drager frem paa Landevejen. Jeg har været hos Præsten og tigget Brød og faaet Skriftsteder; jeg har været hos Klokkeren og faaet et Glas Vand og en Formaning; jeg har været hos Godsejeren for at høre om Arbejde; men Sognefogden var der og truede mig med Arrest; da gik jeg hid og paa Vejen mødte jeg en Krigsherre, som gav mig et Rap i Ansigtet med sin Ridepisk. Luk op og giv mig et Hjørne af dit Gulv."

Den fattige Mand slog Haspen af, drejede Nøglen om og stødte Døren op.

— „Velkommen!" sagde han og rakte ham Haanden; „træd ind, del mit Brød med mig og hvil Dig!"

Og de spiste af Aarets Høst, fem duftende, lækre Brød.

Ivan Oljelund.

Opgøret indentor den socialdemokratiske Internationale.

—*—

Den finske Socialdemokrat *Yrjo Sirola* skriver i en Artikel bl. a. følgende anklagende Ord om de tyske Kejsersocialister:

„Vi finske Socialister erklærer overfor Verden: „Der findes ikke den Skurkestreg, som de tyske Socialpatrioter ikke er i Stand til at gaa med til." Sandheden kan være haard; men den er ikke til at komme fra. Vi anklager Eder for hele Verden."

Vi har her Anledning til at tilføje: Det samme gør sig mere eller mindre gældende hos alle socialdemokratiske Partier, som Følge af deres Stræben efter at erobre den politiske Magt. I Tyskland har denne Kurs selvfølgelig haft de værste Følger. De zimmerwaldske Bolcheviker har nylig leveret deres Bidrag. Og her i Danmark er man fornylig bleven Vidne til, hvorledes Minister Stauning har pudset Politiet paa Syndikalisterne, under Paaskud af at de havde forskaffet sig Revolvere for at „lave Revolution". Det er samme Foreteelse overalt: naar man ser sin Chance til at naa den politiske Magt, sælger man sig, laaner sig til, eller i værste Fald sender man selv Soldaterne mod Arbejderne.

Er det ikke snart paa Tiden, at Arbejderne med Afsky vender sig bort fra alle parlamentarisk-politiske Stræbere og Partier.

Literatur.

—*—

G. H:son Holmberg: De två världarna: Arbetarklassen och Syndikalismen. Deras egen sak og deras eget värk. Ungsoc. partiets Førlag, Stockholm. 128 Sider. Pris 1,25 Kr.

Foreliggende Værk, som er en Fortsættelse af Forf. tidligere udkomne Bog: *Syndikalismen, dess väsen, theori och taktik*, er af betydelig Interesse for alle, som beskæftiger sig med Arbejderspørgsmaal. Forfatteren tilhører de Intellektuelle, indtager ikke nogen Stilling i Arbejderklassen, han han præciserer sin og andre ikke-Arbejderes Stilling til Syndikalismen saaledes: „Syndikalismen er, taget i Almindelighed, en saa speciel Arbejdersag, at andre, som ikke tilhører den Klasse, strengt taget ikke har noget med den at gøre. Arbejderne bør nemlig gøre fuldt Alvor af den gamle marxistiske Sætning, at Arbejderklassens Frigørelse bør være deres eget Værk, som de — frie og uberørte af Indflydelser udefra — selv maa søge Virkeliggørelsen af. Men som Kulturmenneske kan og bør man følge Syndikalismen, baade som en ny Retning og en ny Bevægelse; man kan ogsaa have Interesse for den og give den sit Bidrag i Klassefrigørelsens Navn. Men, hvad ikke kan taales, er, at udenforstaaende søger at paatvinge den sin Mening".

Bogen er inddelt i 5 Hovedkapitler, hvoraf det første behandler *Syndikalismens Stilling i Presse og Litteratur efter 1910*, samt dens Kilder og historiske Baggrund. Det andet Kapitel giver en klar Fremstilling af *Syndikalismens Udbredelse og nogle af dens Egenarter i de forskellige Lande.* Her bør det bemærkes, at Forfatteren altfor slendrianmæssigt har fremskaffet saglige Oplysninger om den syndikalistiske Propagandabevægelse i Danmark, hvilket naturligvis er en stor Fejl, selv om det er Forf.s Mening, at en Fagopposition ikke formaar i samme Udstrækning som en selvstændig syndikalistisk Kamporganisation, at udtrykke klart Syndikalismens Indhold og anskueliggøre dens Særegenskaber.

Det tredie Kapitel omhandler *Syndikalismens Idéer.* Her redegøres for det man i Syndikalismen kan kalde for en Theori: dens Maal, hvorunder ogsaa behandles Syndikalismens Selvstændighedserklæring; Syndikalismens Stræben efter Decentralisation og Føderalisme; Klassens Virksomhed og Klassens Enhed. Deri findes en interessant Fremstilling af hvad der falder ind under Begrebet Arbejder. Videre finder man en Udvikling af Proletarretten eller den syndikalistiske Ret, en næsten paragrafmæssig opstillet Oversigt over Syndikalistens Ret og Pligter, med Materiale nærmest hentet fra Frankrig. Tendenserne i Syndikalismen, som fører fra Demokrati til Føderalisme, afslutter dette Kapitel.

Det fjerde Kapitel *„Syndikalismens Kamptaktik"*, hvorunder behandles Stillingen til Parlamentarismen samt Kampmidlerne, knytter sig som en Fortsættelse til samme Spørgsmaals Behandling i Forf. første Skrift.

Sidste Afdeling i Bogen behandler *„Syndikatet og den lokale Samorganisation som Fremtidsperspektiv og Samfundsdanner"*, hvori gives dels en historisk Skildring af Kommunens Stilling under forskellige Tider, som Forfatteren mener at de lokale Samorganisationer skal blive en moderne Afløser af, dels en Forklaring af, hvad der menes med økonomisk Føderalisme, samt til Slut Forudsætningen for Arbejdernes Overtagelse af Produktionen, hvis Slutning vi tillader os at gengive:

„Omlægges Fagforeningerne til Produktionsforeninger, vilde, som mest foreneligt med Syndikalismen, den Regel blive raadende: *Jorden til Jordbrugeren, Gruben til Grubearbejderen, Værkstedet til Værkstedsarbejderen, Fabriken til Fabriksarbejderen.*"

Vi haaber med denne Oversigt, som af letforstaaelige Grunde ikke kan blive nogen kritisk Værdiansættelse af Bogen, at have vakt Interesse for dette Arbejde, som Forfatteren sikkert har haft et omfattende og bekosteligt Arbejde med at fuldføre. Det var ønskeligt, at saa mange danske Arbejdere som muligt, der interesserer sig for Syndikalismen, vil tilegne sig dens Indhold. Det svenske Sprog er uhyre nemt for en Dansker at fatte, og den Smule Ulejlighed det koster i Begyndelsen bliver rigelig belønnet med Adgangen til hele den rige syndikalistiske Litteratur, som foreligger paa svensk.

Amatør.

—*—

Frihed, Lighed, Broderskab er jo Socialdemokraternes benyttede Device, og naar denne forenes med den nye Grundlov, som garanterer Trykkefrihed, Forsamlingsfrihed og Talefrihed, saa tror man naturligvis, at nu er Frihedens Dag kommet med lige Ret for alle. Men forsøg at sælge en revolutionær Avis paa et socialdemokratisk Møde, saa faar du se! Straks er det socialdemokratiske Parti der og *forbyder* dig at agitere. Det hændte ialtfald 2 af vore kvindelige Kammerater, som solgte „Den røde Krig" Grundlovsdagen i Søndermarken, ligesom det ogsaa hændte flere af de mandlige. Man slæbte dem ned til Socialdemokraternes „Politikontor" og her blev højtidelig nedlagt Forbud mod at sælge *„Den røde Krig"*.

Det bliver vel snart nødvendigt, at den socialdemokratiske Majoritet i Københavns Kommunalbestyrelse vedtager Forslag om Oprettelse af et fast socialdemokratisk Politi, som kan passe paa, at Ungsocialisterne ikke spreder sin „Gift" blandt hæderlige, socialdemokratiske Arbejdere.

Saa bliver der samtidig en Plads ledig for en Stræber som socialdemokratisk Politimester.

Men glem for Satan ikke at lade indbrænde paa Kniplerne:

Frihed! Lighed! Broderskab!

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.
Redigeret af en Kommité.

Redaktionens Adresse:
A. Fritzner Valkyriegade 9, 3. Sal.
København L.

Ekspedition:
Vesselsgade 7 St. København N.
Ansvarlig overfor Presseloven:
Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, Kbhvn.